

Syrien och Socialistiska Partiet

Innehåll

Inledning.....	1
Motsättningarnas bakgrundshistoria	1
Debattklimatet och SP:s ansikte utåt.....	3
De följande texterna	5
Om debatteknik	6
Konflikten i Syrien: Debatten handlar om viktiga principer.....	7
Principlöst om Syrien	10
Inse tragiken! Nog med fantasier! Se verkligheten!.....	12
Bilaga 1: Benny om Libyen	16
Bilaga 2: Kommentar till Facebook-inlägg om Syrien	20
Bilaga 3. Permanent revolution m m – utdrag ur äldre texter	23
Om permanenta revolutionen och den arabiska revolutionen.....	23
Om enhetsfronttaktik.....	24
Några politiska riktlinjer	26

Inledning

Marxistarkivet har haft som allmän policy att inte direkt ingripa i aktuell polemik, men att spegla den. Tanken bakom detta är att vi vill att så många som möjligt ska använda sig av Marxistarkivet och att de där ska hitta texter och dokument kring en massa problem, även aktuella frågor. Därför måste Marxistarkivet vara öppet för olika åsikter.

Det betyder inte att vi saknar åsikter om saker och ting. Givetvis återspeglas det också i texturval, i kommentarer osv. Vi försöker dock upprätthålla en balansgång och ge mångsidig belysning av problem och publicerar därför även sådant som vi egentligen inte gillar eller är kritiska mot. Vi har lyckats ganska väl med detta, om vi ska döma av de reaktioner som vi fått från olika håll, och då inte bara från kretsar som ideologiskt ligger oss nära, utan även från många andra håll. Givetvis har det också framkommit kritik, men faktiskt då främst av sektaristiskt slag, som tycker att vi borde vara mer ”renläriga”, vara mer restriktiva och inte publicera vissa texter. Till de som framför sådan kritik brukar vi säga att de inte förstått själva idén bakom Marxistarkivet och att om de vill ha en webbplats som bara framför vad de själva gillar, då får de starta en egen. Marxistarkivet vill däremot ”låta hundra blommor blomma, låta hundra åsiktsriktningar tävla”, helt enkelt för att vi tror att en revolutionär arbetarrörelse behöver det.

Med föreliggande artikelsamling bryter vi delvis med den hittills förda policyn, som vad gäller publicering av texter om aktuella frågor, har inneburit att vi samtidigt brukar redovisa ett ganska vitt spektrum av inlägg. Denna gång koncentrerar vi oss på motsättningarna inom Socialistiska Partiet (SP). Detta därför att situationen har gått därhän att det finns många saker som måste klargöras vad gäller SP och Syrien-frågan, och inte minst därför att SP:s rykte står på spel, samt att både medlemmar och sympatisörer reagerat och frågat sig vart SP är på väg.

Grundproblemet, vilket belyses av artikelsamlingen, är att det i SP länge funnits 2 linjer, och tidvis 3 och ännu fler uppfattningar när det gäller hur vi ska förhålla oss till de arabiska revolutionerna. Detta, tillsammans med att en hel del bloggare fört sin egen linje, har medfört att SP:s linje antingen framstått som oklar eller ännu värre som identisk med den som drivits av bloggarna Kildén/Åsman, men även Röda Malmö m fl. De, och deras supportere, har länge försökt ge sken av att deras linje också är SP:s, alternativt att majoriteten av SP:s medlemmar stödjer deras linje. *Det är inte är sant!*

Motsättningarnas bakgrundshistoria

Det hela började med Libyen – i februari/mars 2011.

När upproret mot Kadaffi tog fart uppstod inom SP en falang, med Andreas Malm¹ och Kildén/Åsman i spetsen, som ansåg att vi måste stödja upprättandet av en flygförbudszon i Libyen, dvs. att NATO, med svensk medverkan, skulle ingripa till stöd för upproret.

Offentligt visade sig motsättningarna för första gången i mitten av mars 2011, då Benny Å och Göte K plötsligt på sin blogg gick till angrepp mot en *Internationalen*-ledare om Libyen² (16 mars 2011). Attacken gjordes inte via normala vägar genom att ta upp en diskussion i SP, utan direkt offentligt. Efter vad jag förstår, så var detta första gången något liknande förekom i SP:s historia, men det skulle tyvärr heller inte visa sig vara den sista – vi skulle få mycket av den varan i fortsättningen.

Redan från början visade sig K&Å, särskilt Benny Åsman, i sin blogg vara mycket känsliga för all kritik mot rebellerna, dvs de ville bagatellisera eller åtminstone nedtona allt negativt

¹ Se artikeln <http://debatt.svt.se/2011/03/20/forsvara-libyens-folk-med-svenska-jas-plan/> (20 mars 2011)

² <http://www.internationalen.se/blog/2011/03/16/nej-till-flygforbudszon-over-libyen/>

om rebellerna, samtidigt som i stort sett allt som talade emot Kadaffi fördes fram utan några som helst reservationer.³ Detta förhållningssätt har de haft även under Syrien-upproret.

Inom SP följde en i många stycken infekterad debatt om Libyen. För att diskutera igenom frågan och ta reda på hur partimedlemmarna såg på Libyen-saken beslutades att hålla ett partiråd, vilket slutligen kom av stapeln i november 2011 (dvs efter att Kadaffi störtats och mördats). Detta betydde också att de hetaste känslorna hade dämpas något. Till partirådet valdes delegater. Majoriteten av dem var *emot* bomblinjen.

Vid partirådet kunde dock två av anti-bomb-delegaterna av mig okänd anledning inte delta och inga ersättare utsågs. Resultatet blev att det fanns lika många från båda sidorna, vilket bidrog till att det slutligen antagna dokumentet blev en kompromiss, men där ingick ändå *inget stöd för bomblinjen*.⁴

Det är viktigt att ha följande klart för sig: SP tog aldrig ställning för NATO:s bombningar i Libyen. Inte heller uttalade sig någon annan sektion i Fjärde Internationalen för något sådant (däremot fanns det minoriteter som stödde en sådan linje).

Detta bekymrade dock inte K&Å och deras meningsfränder. De fortsatte att driva sin linje. Därmed kom deras linje att utåt uppfattas som SP:s, vilket utnyttjades av SP-kritiska röster som borde vetat bättre. Det gällde t ex *Proletären*, som flera gånger tog chansen att kritisera K&Å-artiklar som om de representerade SP:s linje. Så har det fortsatt fram till idag.

Kort efter partirådet fick dock debatten nytt bränsle, fast nu gällde det Syrien.

En riktig topp nåddes i månadsskiftet november/december 2012 med anledning av att ABF i Stockholm (efter en kritisk artikel i *Aftonbladet* av folkpartisten Fredrik Malm) beslutat utestänga FiB/K:s Syrienseminarium vid det Socialistiskt Forum som hålls årligen i slutet av november eller början av december. K&Å m fl stödde detta beslut. Andra, bland dem under-tecknad, ansåg att det var felaktigt att på detta sätt inskränka yttranderätt och debatt. Detta fick vissa av debattörerna att gå i taket och en del inlägg i SP:s interna debattlista blev så grova och kränkande att SP:s VU till slut beslöt att stänga listan för att få stopp på det hela. De som utmärkte sig mest i denna orgie av oförskämtheter var två anhängare till K&Å.⁵ Den ene av dem lämnade SP, men har fortsatt i samma stil på Facebook.

Därmed inte sagt att SP:s ledande organ var oskyldiga till att denna situation uppstod. De var helt enkelt för mesiga, för svaga, för att säga ifrån på skarpen, även utåt.

³ T ex ville de länge inte ta rapporterna om förföljelser mot ”svarta gästarbetare” på allvar (de rapporterna var överdrivna menade de). Uppgiften (publicerad i tidningen *ETC* i april 2011) att rebeller attackerat ”svarta gästarbetare” och att detta ”skördat hundratals liv” avfärdades med: ”Pogromer och hundratals mördade svarta av rebellerna. Det är inget annat än vidrigt och rasistiskt förtal.”

Ett längre meningsutbyte om rebellterror och rasistiskt våld i anslutning till en blogg-artikel om slutstriderna om Tripoli (slutet av augusti 2011) avslutade Benny Å med följande ord: ”Hundratals’ har hackats i bitar. Du saknar ju allt omdöme. Var god att publicera dina galenskaper på annan ort. Du är ute från vår blogg. Jag har inte mer tid över för en pretentiös tönt.”

Rapporter om massiva övergrepp i Sirte och mot svarta i staden Tawerga (som helt tömdes på sin befolkning), försökte man också nedtona.

Första artikeln på deras blogg som på någorlunda allvar diskuterade rasistiska övergrepp i Libyen, ”Rasism mot svarta”, publicerades 14/10 2011, dvs då kriget i stort sett var slut. Den var en kommentar till en Amnesty-rapport, som det var omöjligt att blunda för om de ville framstå som trovärdiga.

Och när general Abdel Fattah Younes mördades i juli 2011, helt klart av islamistiska extremister, så skrev de på sin blogg en hel artikel, [Varför mördades general Younis?](#), som spekulerade i andra mördare (bland dem ”agenter lojala med Khadaffi”).

⁴ I själva verket sades ingenting om bombningarna i de dokument som antogs av partirådet. <http://www.socialistiskapartiet.se/2011/11/01/34230/>

⁵ Vad sägs t ex om följande trevliga omdöme om bombmotståndarna av en av K&Å:s allierade: ”Vad ska jag med er, hjälplösa dödgrävare, till ...? Kvarnstenar och problem är vad ni är.” (2 dec 2012)

När det gällde Syrien, det bör klargöras, drev dock K&Å aldrig öppet någon bomblinje.⁶ Men det har hela tiden funnits motsättningar, bl a om hur man skulle se på vapenstöd till oppositionen m m och i synnerhet vilken vikt som SP borde lägga vid sådana frågor (undertecknad m fl ansåg att SP borde ha en helt annan, mindre vapenfixerad och mer politisk huvudinriktning, där klasskampsperspektiv, bekämpande av religiös sektarism m m borde inta en central roll – om detta se de två artikelsamlingar som nämns nedan).

De som på olika sätt kritiserade K&Å:s linje – detta gäller både internt och externt – fick utstå hårda angrepp, ibland av ett slag som nog skulle leda till fällande dom i ett ärekränkingsmål. Men som tur är så brukar inte vänstermänniskor vidta rättsliga åtgärder i sådana fall.

Som ett resultat av allt detta försämrades stämningen i SP. Åtskilliga medlemmar tog illa vid sig. Det ledde även till – eller bidrog till – att medlemmar (inklusive ledande sådana) passiviserades eller lämnade SP.

Under hela tiden har K&Å:s Syrien-linje utsatts för kritik, både utifrån (av andra organisationer, t ex Rättvisepartiet Socialisterna) och inifrån av SP-medlemmar. Detta har även dokumenterats på Marxistarkivet. Följande två artikelsamlingar är exempel på det. De innehåller även exempel på K&Å och deras anhängares aggressiva, okamratliga debattstil:

[Syrien – kommenterad artikelsamling](#) (jan 2013) och [Syriendebatt vintern 2013](#) (mars 2013)⁷

Den senaste holmgången, som redovisas i det följande, startade med publicering av en artikel av Tariq Ali på Marxistarkivet och i tidningen *Internationalen*: [En total röra: Vad är en revolution?](#)⁸. Artikelns besvarades av K&Å på deras blog (27/9) och återgavs senare även i *Internationalen* (13/10): [Tariq Alis långa resa](#). Den artikeln besvarades i sin tur av mig med artikeln [Till Tariq Alis försvar](#). Se även [Intervju med Tariq Ali](#), som inte är en direkt polemik med K&Å, men tar upp flera av de frågor som K&Å reste i sitt påhopp.

Jag och fyra andra kamrater skrev i samma veva en artikel som publicerades i *Internationalen* (3/10), ”Konflikten i Syrien: Debatten handlar om viktiga principer” (återges nedan). Denna, som också hänvisade till Alis ”Vad är en revolution”, var klar c:a 10 dagar innan den publicerades, dvs före K&Å-artikeln, men fick inte plats i *Internationalen* förrän veckan därpå.

Det behöver nog inte sägas så mycket mer om den senaste utvecklingen, eftersom den dokumenteras utförligt av de följande texterna. Men några ytterligare ord om debattklimatet och den bild av SP som K&Å lyckats inplantera är dock på sin plats.

Debattklimatet och SP:s ansikte utåt

När den senaste polemikomgången inleddes fick vi genast massor med kommentarer som uttryckte stor tillfredsställelse med att vi sade ifrån. De flesta av kommentarerna kom från medlemmar, f d medlemmar, sympatisörer och andra som på något sätt stått SP nära, men även andra hörde av sig.

Här följer utdrag ur några sådana mail. Eftersom jag inte har begärt tillstånd att publicera mailen, så har jag tagit bort allt som kan identifiera brevskrivaren – *en* anledning till detta tas upp nedan. Av 5 de följande är 2 SP-medlemmar, de övriga tillhör SP:s periferi (f d medlemmar/sympatisörer):

⁶ Fast det var mycket nära när Obama i september hotade med att ”straffa” Assad. K&Å skrev inte själva att de vill ha bombningar, men de uppmanade till läsning av en artikel av Shora Esmailian med rubriken ”Vänstern sviker Syrien” i *Dagens arena*. Och råder det ingen som helst tvivel om att hon var för bombningar.

⁷ <http://www.marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/artikelsamling-syrien.pdf> resp

<http://www.marxistarkiv.se/mellanostern/syrien/syriendebatt-vintern13.pdf>

⁸ http://www.marxistarkiv.se/klassiker/ali/vad_ar_en_revolution.pdf resp

<http://www.internationalen.se/2013/09/en-total-rora-vad-ar-en-revolution/>

1. Bra Martin! Härligt att du orkar!
2. Ända sedan ... dec -11 ... har jag tyckt att det funnits en naivitet, förenkling och över-optimism hos SP. Till och med Sveriges radio är mer nyanserad. Jag har svårt att se hur man kan vara emot de ståndpunkter du och de andra förde fram i Intis i fredags.
3. Har Benny Å och Ronny Å som vänner på FB och har haft mycket svårt för deras inlägg och länkningsar. Men nu vet jag att jag inte är ensam... Jag har i och för sig svårt att förstå K/Å:s inställning i sakfrågan men ännu svårare att förstå tonläget.
4. K & Å är på väg mot nollpunkten
5. Vart är K&Å på väg egentligen? Och hur ska det sluta för SP?

Som det sägs i tredje kommentaren ovan så är K&Å:s debattstil ett problem i sig. Den skrämmer bort folk och får SP att framstå som en osund sekt.

Här följer utdrag ur två andra mail, det ena från en f d medlem, som fortfarande står nära SP, det andra från en person som inte är SP-sympatisör (men anti-stalinist):

1. Att en seriös debatt i dagens viktiga frågor försvåras av en debattstil, som är allt annan än kamratlig, som bloggarna använder sig av. Vi behöver en seriös diskussion om imperialismen idag, dess roll i Libyen, i Syrien, i den Arabiska revolutionen. Men den diskussionen försvåras av den djupt okamratliga diskussionen på nätet, helt utanför Partistyrelsens kontroll. Är Kilden/Åsman partiets dagliga ledning numera?
2. Jag har följt debatten och häpnas över K & Å, Timothy Gibran och deras aggressiva retorik. I mina ögon är du och Stig Eriksson och några till de som står för den kloka linjen i Syriendebatten, medan K & Å är fanatiker... Massor av unga vänstersympatisörer ... har totalt tappat förtroendet för den "vänster" som de säger sig representera. De kommer att sluta som en liten fanatisk sekt där de bara lyssnar på varandra och vägrar ta till sig andras argument på ett respektfullt sätt. I mina ögon är de förbrukade...

Det är inte särskilt roligt att behöva läsa sådant, som tyvärr innehåller en stor dos sanning. K&Å:s Libyen-Syrien-linjer och debattstil har gjort mycket skada och medfört att medlemmar lämnat, sympatisörer förvunnit och att *Internationalen*-prenumeranter sagt upp sina abonnemang. Dessutom har det skapat onödiga problem i relationerna till den övriga vänstern (även andra "trotskistiska" tendenser). Det är ytterligare en anledning till att vi nu försöker lägga saker tillrätta, även om vi inser att det inte är lätt.

För mig så är det extra sorgligt att gamla kamrater som K&Å hamnat i den situation där de nu befinner sig. De vill säkert väl, men de har styrt in på en väg som leder ut i intet (eller något ännu värre) och de verkar ha mycket svårt att stanna upp och tänka till. Det har blivit en prestigesak. De har målat in sig i ett hörn som de inte förmår lämna.

Det som gör saken extra problematisk är att K&Å båda är duktiga skribenter. De kan fortfarande skriva utmärkta artiklar om andra frågor, men när det gäller "den arabiska revolutionen" och sådant som hänger samman därmed, då hamnar de snett. De försöker försvara en politik och en bild av utvecklingen som alltmer strider mot verkligheten – vilket i stort sett alla med sunt förnuft inser (det är bara att följa med i nyhetsförmedlingen i t ex Sveriges Radio för att begripa det). När verkligheten talar ett allt tydligare språk så får de i stället göra våld på den samma, sätta på sig de färgade glasögonen och i görligaste mån sila bort det som stör deras bild (helt går det givetvis inte). Och när sakargumenten tryter, då intar de en mycket aggressiv hållning mot de som säger emot, invektiven dammas av, demagogin flödar.

Hur har det blivit så här? I ett mail till mig för en kort tid sedan kommenterade en f d SP-medlem saken så här:

Jag ser inte annat än ”psykologisk” förklaring till kamraternas inställning. De var entusiastiska över den arabiska revolutionen och vill göra allt för att stödja den. ... Benny Åsman måste på något sätt inse att han hamnade helt fel i Libyen-frågan. Därefter fäktar han vilt och håller för öronen. Han påminner om den klassiska historien om prästen som skrev ”argumentationen svag – höj rösten”.

Det ligger en hel del i det, tyvärr.

En annan aspekt av denna problematik är att K&Å genom sitt aggressiva och svart/vita sätt att skriva bidrar till att felskola de sverigeboende syrier, som med all rätt, känner för upproret och vill bidra till dess seger, samt de icke-syrier som är engagerade i solidariteten med Syriens folk. Det borde dessutom vara uppenbart, att oavsett hur upproret slutar, så återstår en otrolig massa problem och då behövs politiskt skolade människor som fostrats i en kritisk, osekteristisk och demokratisk anda, och som är villiga att ta och ge argument och inte hela tiden se de som tänker annorlunda som mer eller mindre kontrarevolutionärer. Det gäller också att inse att militära lösningar inte alltid är möjliga eller lämpliga, och att det ibland krävs kompromisser. Men den typen av skolning har K&Å och deras supportere i praktiken bekämpat, bl a genom att föregå med dåligt exempel i bemötandet av meningsmotståndare.

Där har ni också en orsak till att jag anonymiserade citaten ovan. Jag vill inte bidra till att de utsätts för K&Å:s, RÅ:s eller Tim G:s vrede.

Ett sätt att reagera på den otrevliga, uppjagade debattstilen är att helt enkelt strunta i Syrien-frågan, att syssla med annat. Det är många inom SP som faktiskt gjort så. Det är givetvis inte heller bra, eftersom det också bidrar till felskolning m m.

Och så allra sist:

Personligen så skulle jag helst vilja slippa denna debatt. Jag har helt andra preferenser. Förutom sådant som rör Marxistarkivets strävan att bidra till marxistisk skolning, studier av arbetarrörelsens historia m m, skulle jag bl a på allvar vilja ta itu med den framväxande högerextremismen och fascismen och diskutera hur den bekämpas effektivt, faktiskt en ödesfråga på lite sikt. Men samtidigt är jag övertygad om att Syrien-frågan måste redas ut. Annars står SP:s öde som en vänsterorganisation på spel.

De följande texterna

Den första av de följande texterna är ett försök att lite närmare analysera och karakterisera K&Å:s debatteknik. Den har inte publicerats någonstans tidigare.

Sedan redovisas debatten i *Internationalen* under oktober 2013. Där ingår attacken från Ronny Åkerberg mot vårt första inlägg i *Internationalen*. Dessa texter har kompletterats med noter och *Internationalen*-artiklarna har även försetts med kommentarer som tar upp hur de bemötts av främst Benny Å på Facebook.

Och allra sist följer några bilagor, varav den första behandlar Libyen, och de två övriga olika aspekter av den permanenta revolutionens teori, en diskussion som väcktes av Ronny Åkerbergs *Internationalen*-artikel och följdes upp av Benny Åsman.

Och så allra sist bör det påpekas – och det framgår nog även av ovanstående – så är vi kritiska både mot hur SP skött hela frågan och delvis även mot den linje som varit/är SP:s officiella. Den frågan återkommer vi till.

Martin F 20/10 2013

Om debatteknik

Innan vi går vidare kan det vara en god idé att stanna upp ett slag och titta närmare på den debatteknik som Kildén/Åsman använder sig i många av sina debattinlägg.⁹ Det är nämligen ytterst sällan som de verkligen försöker kritisera ett *resonemang* eller i lite mer i detalj försöka smula sönder vad som faktiskt sägs. I stället tillgriper de huvudsakligen fyra olika tekniker eller debattknep (förutom rena personangrepp):

- 1) De framför svepande omdömen och anklagelser som de oftast inte ens *försöker* belägga med konkreta bevis.
- 2) De väljer ut någon detalj, som de vanligen förvränger innebörden av och angriper.
- 3) Diskussionen leds in på annat än vad den borde handla om, t ex genom att ta upp andra frågor som kan vara fullkomligt ovidkommande i sammanhanget.
- 4) Kritik riktas mot vad som *inte* står i stället för vad som faktiskt står (dvs de menar att den kritiserade artikeln borde ha handlat om annat än vad den faktiskt gör).

Den som har ovanstående punkter i tankarna vid läsning av K&Å:s debattinlägg om arabiska revolutionen kommer att finna att det stämmer genomgående. Jag ska här ge exempel på hur de bär sig åt.

K&Å:s hårda attack mot Tariq Ali, som diskuteras närmare i en artikel som finns på marxistarkivet – [Till Tariq Alis försvar. Om Kildén/Åsmans attack på Tariq Ali](#) – illustrerar åtminstone punkterna 1-3 och innehåller dessutom personangrepp.

Ett annat exempel är den korta kommentar som Benny Å gjorde på Facebook om vår *Internationalen*-artikel om Syrien från 3/10 (kommentaren återges i sin helhet i anslutning till artikeln nedan). Där lyckas Benny med bedriften att med bara 5 meningar praktiskt taget få med alla punkter, i synnerhet 1 och 3-4:

- 1: Vår artikel är en ”skröna” och utgör ett ”bottennapp”
- 3: Vi har ”knutit upp oss till Tariq Ali”, som sedan (lögnaktigt) kritiseras – vad har det överhuvudtaget med vår artikel att göra?
- 4: Vi kritiseras för att *inte* ha tagit upp ”Ryssland, Iran och Hezbollah (förutom i en parentes)”.

För fler exempel, se K&Å:s polemik mot inledningen till [Syrien – kommenterad artikelsamling](#) (januari 2013), som kommenteras i artikelsamlingen [Syriendebatt vintern 2013](#) (mars 2013) – båda textsamlingarna finns på Marxistarkivet. De framför svepande omdömen som att inledningen i den förstnämnda artikelsamlingen är ”ett oärligt hantverk”, att jag ”medvetet förvränger och förvanskar” (punkt 1), givetvis utan konkreta belägg. Dessutom säger de (punkt 4) att inledningen inte ”behandlar det aktuella läget i Syrien”, dvs de vill ha en annan artikel än vad jag faktiskt skrev och blundar för att det är en introduktion till andra artiklar och hade som främsta syfte att karakterisera de olika *linjer* som fanns i Syrien-frågan, inte att analysera aktuella läget.

Tekniken i punkt 4 (att kritisera vad som *inte* står) illustreras mycket tydligt i ett Facebook-inlägg (Kildén&Åsman 12/10) där Benny Å går till angrepp mot en *Proletären*-artikel som handlar om uppmjukade relationer mellan Iran och USA. Så här skriver Benny:

Den här artikeln i Proletären är nog ett historiskt vattenmärke. Läs den och fråga dig sedan vad som i denna artikel speglar att du läser en ”vänstertidning”?????

⁹ I rättvisans namn så bör det påpekas, och det kommer också att framgå av fortsättningen, att det är främst Benny Åsman som för debatt av det slag som här diskuteras, särskilt gäller det blogg-kommentarer och på Facebook. Vad det beror på tänker jag inte spekulera om.

Här finns inte ett ord, inte en enda mening, om klasskamp, Irans förtryckta arbetarklass, inte ett ord om landets reaktionära diktatur under mullornas grepp, eller om diktaturens moralkakor som landets medborgare börjar ge fulla fan i.

Lägg märke till att Benny inte med ett enda ord kritiserar vad som *faktiskt* stod i artikeln.

Proletären-artikeln finns här:

<http://www.proletären.se/utrikes-mellanostern-kronika/islossning-mellan-usa-och-iran>

Sättet att resonera är uppåt väggarna. Det skulle vara absurt om man alltid – när man skriver om Iran – måste ta upp inrikesförhållanden. Och om nu Benny anser det, varför ska man då inskränka sig till att ta upp Iran, varför inte också USA:s inrikesförhållanden, användning av drönare, omfattande övervakning av allt som sker på Internet osv?

Om det däremot är så att KP-arna *aldrig* tagit upp de inre förhållandena i Iran, eller är allmänt okritiska när det gällde detta, då skulle man kunna riktig kraftig kritik mot dem. Men det säger inte Benny något om.

Man måste givetvis kunna behandla delproblem. I själva verket är det mycket vanligt (även K&Å gör det). Men Benny anser tydligen att han bör få bestämma vad som bör vara med i en artikel eller inte. Detta debattknep har K&Å använt vid flera tillfällen, t ex för att kritisera att vi tagit upp jihadistiskt våld, utan att samtidigt säga att Assads våld är ännu värre. Om man skulle följa Bennys krav, då skulle man aldrig ordentligt kunna diskutera sådant som man är oenig om, ty stora delar av texten skulle behöva reserveras för pliktskyldiga fraser om sådant som redan är känt och som vi egentligen är överens om. Det är nog också Benny på det klara med, men han använder ”det står ju inte om”-argumentet som ett debattknep.

Avsikten med debattknepen är hela tiden densamma: att inrikta uppmärksamheten mot någon bisak, att vrida till debatten så att den passar dem, så att de kan föra fram sin egen agenda i förgrunden och slippa diskutera det som de kritiserar egentligen handlar om eller vill rikta uppmärksamheten på.

Jag lämnar nu denna historia för att inte bli långrandig, men i anslutning till flera av artiklarna nedan ges fler exempel. Dessutom handlar två av bilagorna (1 och 2) till stor del om detta.

MF

Konflikten i Syrien: Debatten handlar om viktiga principer

Ur *Internationalen* 3/10 2013

Syriendebatten handlar inte om perifera motsättningar i perifera konflikter. Det handlar om principiella motsättningar i konflikter som toppar den internationella dagordningen, skriver här Peter Widén och andra medlemmar i Socialistiska partiet.

När det gäller Syrien, låt oss slå fast vad vi alla är överens om: Assadregimen är en auktoritär borgerlig regim med systematiskt förtryck av opposition på meritlistan. De massdemonstrationer som bröt ut var en del av det regionala uppvaknandet (”den arabiska våren”) och speglade ett folkligt missnöje med förtrycket och med Assads ekonomiska förändringar i nyliberal riktning. Demonstrationerna hälsade vi alla med glädje. Vi är också överens om att Assadregimen i det inbördeskrig som blev resultatet agerat med systematisk grymhet och hänsynslöshet. Vi är svurna motståndare till denna regim.

Varför är det nödvändigt att slå fast det ovan relaterade? Därför att vi som inte okritiskt hyllar oppositionens väpnade kamp som ”folklig revolution” ofta beskylls för att vända det

syriskas folkets lidande ryggen. Ett exempel är vänsterdebattören Shora Esmailian som betecknar Tariq Alis ståndpunkter (mer om dessa nedan) som hårresande. Shora Esmailian öser sitt förakt över den vänster som motsätter sej USA-imperialismens vapenleveranser och bombhot.¹⁰ Undertecknade ansluter sej till huvudlinjen i Tariq Alis skrivningar och är kategoriska motståndare till imperialismens leveranser och bombningsplaner.

Låt oss så gå in på vad som skiljer oss åt. När de regimkritiska protesterna började gjorde de det i ett land (och en region) med en bestämd historia. I Syrien hade under decennier en kamp mellan regimen och Muslimska brödraskapet rasat. Islamisterna har använt terror och mord och regeringen har svarat med terror i masskala. Regimen utgick ur striden med kontroll över situationen men minnet av massakrerna kvarstår. Regimen har i kampen mot det sunni-muslimska brödraskapet kunnat luta sej mot stöd från kristna men framförallt från shiit-riktningen alawiterna. Assad tillhör själv denna riktning.

Under de år som den nuvarande konfrontationen varat har dessa religiösa spänningar stärkts och konflikten alltmer blivit en del av den regionala Sunni kontra Shia-konflikten som plågar hela regionen. Därav det faktum att kristna och alawiter alltmer desperat sluter upp på regimen sida. Vi har alltså ingalunda en enkel konflikt ”diktaturen mot folket”.

Till detta kommer att ännu mer extrema sunni-grupper etablerat sej på oppositionssidan. Dessa jihadistiska miliser utgör enligt flera experter en majoritet av de stridande grupperna.¹¹ Väpnade sammandrabbningar har skett mellan delar av jihadisterna och FSA (Fria syriskas armén) men så sent som för någon vecka sedan (början av september 2013) förklarade en hög FSA-representant att man saknar möjlighet att konfrontera dessa jihadister innan man slagit ut Assadregimen. Kort sagt man accepterar en front tillsammans med dessa trots de avskryvda brott, avrättningar och sekteristiska rensningar de utför.

Vi kan nu (19/9 2013) se att FSA-enheter på grund av jihadisternas ohämmade förtryck och angrepp på olikänkande tvingas att ta konfrontationer med dem.

De som fortfarande ser skeendet i Syrien som en folklig revolution pekar på de ”sekulära” och ”moderata” krafterna. Vilka är då dessa? Dels är det folk som hoppat av från Assads regim, officerare och tjänstemän. Dessa har naturligtvis inte perspektivet av en social revolution. De vill störta Assadregimen till förmån för en egen borgerlig stat. Dessa har naturligtvis inga problem med att söka hjälp från USA och Europa-imperialismen. Stöd från imperialismen har varit en given del i deras kalkyl för att överhuvudtaget vinna. Deras kamp har naturligtvis inget med revolution att göra. Om man inte reducerar begreppet revolution till att betyda väpnad kamp för att byta regering. Och det bytet av betydelse ska vi inte göra.

Vanligt folk på basplanet då? Ja här har vi naturligtvis hela spektret från islamism till demokrater och till och med socialister. Dessa får naturligtvis bära bördan av kriget. Här finns även grupper som fortsätter obehäpnat motstånd. Bland dessa grupper finns trots allt lidande ett motstånd mot de nordamerikanska bombningsplanerna. Men de lokala samordningskommittéerna har uttalat sej i motsatt riktning. I ett uttalande slår man fast att Obamas bombhot är för begränsat och föreslår aktioner koordinerade med det inhemska motståndet. Man skulle kunna instämma med orden från en av ickevåldsgruppernas medlemmar (fritt citerat): ”Det sliter sönder mitt hjärta att det enda hopp som verkar finnas hos en del syrier jag mött är att det kommer att släppas bomber från främmande makter.”

Att människor i desperation kan drivas till att välkomna bomber mot Assad varifrån de än kommer är förståeligt.

¹⁰ Hennes artikel finns här: <http://www.dagensarena.se/opinion/shora-esmailian-vanstern-sviker-syrien/>

¹¹ Den senaste av dessa är den brittiska Jane-rapporten, som publicerades i september 2013. Se t ex artikeln [Syria: nearly half rebel fighters are jihadists or hardline ...](#)

Men att mena att ”väst” borde försett oppositionen med mer vapen redan från början är något annat än desperation. När de lokala samordningskommittéerna säger att man vill ha samordning med USA och amerikanska vapen är det naturligtvis det samma som att säga att den kamp man för inte är en kamp för revolutionär förändring. För ett regimbyte – ja. Men ingen Revolution. Att en revolutionär förändring i Mellanöstern skulle ske i samarbete med den världsmakt som håller tillbaka allt vad progressiva förändringar heter i Mellanöstern och i hela tredje världen är naturligtvis en omöjlighet. Låt oss citera den gamle Tariq Ali:

”**Ända sedan början** av den arabiska våren har det varit mycket prat om revolutioner. Inte från min sida. Jag har argumenterat mot ståndpunkten att ett massuppror i sig själv utgör en revolution, dvs en överföring av makten från en samhällsklass (eller ens ett skikt) till en annan som leder till grundläggande förändringar.”

”**Uppfattningen att SNC** är bärare av en syrisk revolution är lika skrattretande som idén att brödraskapet var detsamma i Egypten. Ett brutalt inbördeskrig med illdåd från båda sidor utkämpas för närvarande.”

”Tanken att Saudiarabien, Qatar, Turkiet med stöd av Nato kommer att skapa en revolutionärt demokratisk eller ens en demokratisk struktur bestrids av det som händer på andra håll i arabvärlden.”¹²

Låt oss slå fast: när de lokala samordningskommittéerna i Syrien föreslår samordnade väpnade aktioner med imperialistmakterna begår man i princip samma misstag som de sekulära delar av det egyptiska samhället som välkomnade militärens kupp för att sopa undan Mursi. ”Fiendens fiende är min vän”-syndromet åter igen. Och de som i Sverige stöder tanken på imperialistiska bombningar och vapenleveranser har naturligtvis fallit i samma fälla. De inom vänstern som stöder Assadregimen utifrån att den hotas av USA-imperialismen har också ramlat ner i samma fälla fast spegelvänt. Att vara mot USA:s krigsinsatser får aldrig leda till stöd för regimen.

De kamrater som upprätthåller tanken på att det pågår en folklig revolution brukar påstå att vi överdriver de fundamentalistiska islamisternas styrka. De sista dagarnas händelser visar om inte annat att vi har haft rätt i vår beskrivning av konflikten som allt mer sekteristisk.

De som beskriver händelseutvecklingen som en folklig revolution och jihadister, borgarna i SNC, saudiska, qatariska och kuwaitiska leveranser och ökade insatser från USA och Europa som hanterbara problem för denna folkliga revolution vänder verkligen upp och ner på verkligheten. Det är borgarna i SNC, islamisterna, de reaktionära arabregimerna och imperialismen som med sina överlägsna resurser sätter dagordningen på oppositionssidan. Justa folkliga krafter förvandlas till kanonmat i deras projekt. Enda chansen för progressiva krafter är att skjutandet upphör.

Och utvecklingen under de senaste veckorna visar att det faktiskt är möjligt att det kan upphöra. Det finns flera orsaker till detta, bland annat att det uppstått ett slags dödläge i striderna, samtidigt som de utländska intressenterna som vill ha bort Assad har svårigheter att bestämma sig för och är oeniga om vilken häst de ska satsa på. För till exempel USA:s del är hotet om en seger för fundamentalistiska krafter, eller bara starkt ställning för dessa, inget trevligt perspektiv. Och samtidigt är den övriga oppositionen splittrad, både politiskt och militärt. Obama & Co föredrar otvivelaktigt – visa av utvecklingen i synnerhet i Irak – en kompromiss där Assad avsätts, men Assads statsapparat består. Övriga inblandade, även de som stöder Assad (främst Ryssland och Iran), verkar också vara inne på att försöka åstadkomma en sådan lösning.

¹² Hela den citerade Ali-artikeln: [Tariq Ali: En total röra: Vad är en revolution?](#)

Den vapenvila som nu skymtas som en möjlighet måste välkomnas. Men socialisters perspektiv är naturligtvis helt väsensskilt från makthavarnas. Blir det en vapenvila kommer Ryssland, USA, Assadregimen, den borgerliga oppositionen med flera att söka sy ihop en kompromiss vars resultat kommer att bli att vanliga arbetande syrier fortsatt hålls nere. Vårt stöd för en vapenvila har helt andra grunder. För det första att få slut på det fruktansvärda lidande som det syriska folket idag utstår. För det andra kan bara ett slut på detta deprimerande inbördeskrig ge socialistiska krafter en chans att organisera fattiga människor oavsett religiös eller etnisk tillhörighet i kamp för sina egna intressen. I det krig som nu pågår ökas genom våldet splittringen mellan arbetare, bönder och fattiga som i själva verket borde kämpa tillsammans mot överhet och imperialism.

En vapenvila ger inga garantier men är den nödvändiga utgångspunkten. Fortsatt krig leder garanterat ner i avgrunden. Vi delar alltså inte åsikterna i Internationalens ledare i nummer 36. Ledaren skriver: ”Viktigast av allt är att bygga en stark opinion kring kravet att det demokratiskt sekulära motståndet måste få en möjlighet att tillskansa sej vapen för att kunna stå emot den av Ryssland till tänderna beväpnade Assadregimens pansar och flyg.” Fortsatt krig alltså. Varför vi inte håller med framgår väl av allt vi skrivit ovan.

**Stig Eriksson, Tomas Widén,
Martin Fahlgren, Anders Hagström, Peter Widén
(medlemmar i Socialistiska Partiet)**

Ovanstående artikel kommenterade Benny Åsman 4/10 på följande kamratliga vis på Facebook:

I det senaste numret av Internationalen lyckas bröderna Widén, Fahlgren, Eriksson et.al att skriva en skröna om situationen i Syrien utan att ens nämna Ryssland, Iran och Hezbollah (förutom i en parentes). Deras text är ett bottennapp i SP:s historia. Dessutom knyter de upp sig till Tariq Ali som påstår att det är uteslutet att Assads regim låg bakom kemvapenattacken 21 augusti och som har den dåliga smaken att säga att ”rebellerna begår medvetet förstörelse för att kunna skylla det på Assad” medan regimen bombar civila mål med flyg, raketer, artilleri och tanks.

Det finns inte ord för att uttrycka min avsky för kamraternas text. Jo förresten: FY FAN.

[I artikeln om debatteknik ovan kommenteras detta hätska Åsman-utfall]

Principlöst om Syrien

Internationalen 13/10 2013

Fem skribenter och medlemmar i Socialistiska Partiet skriver i veckotidningen *Internationalen* en debattartikel om Syrien med rubriken: Debatten handlar om viktiga principer. Inlägget skrivs i polemik mot en ledare i *Internationalen*: Nej till militär attack mot Syrien: vapen till motståndet.

Jag vet inte om nån annan satt rubriken, men jag letar förgäves efter opponenternas ”principer”. Det enda rättesnöret jag kan upptäcka är att man vänder ryggen åt det syriska upproret, ja, man vill inte ens kalla det för en revolution.

För mig är det däremot revolution när ett folk reser sig för att störta en diktatur. För skribenterna finns det inte. Ändå skymtar det fram i deras egna formuleringar. ”Vanligt folk på basplanet får bära bördan av kriget” och ”folkliga krafter förvandlas till kanonmat.”

Någon annanstans sitter alltså spindlarna i nätet och dirigerar kriget. Då menar man inte Assad-diktaturen som bär ansvaret för över hundratusen döda och miljoner på flykt utan ”det är borgarna i SNC, islamisterna, de reaktionära arabregimerna och imperialismen som med sina överlägsna resurser sätter dagordningen på oppositionssidan”.

Här krackelerar hela debattinlägget. ”Justa folkliga krafter förvandlas till kanonmat i deras projekt. Enda chansen för progressiva krafter är att skjutandet upphör.” Men sanningen är ju att utifrån kommande stöd till upproret är oerhört begränsat. Islamisterna håller sig undan från strider mot regimen och terroriserar istället befolkningen i befriade områden i norr. I själva verket är motståndet inte ett resultat av borgarna i SNC eller avhoppade generaler i exil utan av det hjältemodiga folket på basplanet som organiserar sig i lokala råd och av de stora skaror vanliga soldater som deserterat från Assad-armén sedan de vägrat skjuta på folket.

I många andra sammanhang brukar det syriska motståndet kritiseras för att det är så lokalt och dåligt styrt och centraliserat. Kraften kommer underifrån. Det är bara det som gjort det möjligt för revolutionen att överleva under två och ett halvt år av helvetisk terror från regimen sida. Hade revolutionärerna lagt ner ”skjutandet” hade upproret varit krossat för länge sen. Skribenterna hamnar ironiskt nog till slut i att räddningen för syrierna är den ”vapenvila” som imperialiststaterna USA och Ryssland nu ”söker sy ihop” fast skribenterna inser själva att resultatet bara blir att ”vanliga arbetande syrier fortsatt hålls nere”. Men vapenvilan ska ge ”socialistiska krafter en chans att organisera fattiga människor oavsett religiös och etnisk tillhörighet i kamp för sina egna intressen”, skriver de.

Detta är en försåtlig skrivning. Dels förskjuter man perspektivet bort från kampen mot diktaturen/för demokrati till en socialistisk kamp som inte står på dagordningen. Dels bortser man från att fattiga människor redan i detta nu organiserar sig oavsett religion och etnicitet för sina egna intressen. Men precis som imperialisterna, Assad och andra makthavare reducerar skribenterna det upproriska folket till ”kanonmat” eller ”islamister” trots att både den fredliga och väpnade kampen växer underifrån som ett självförsvar som nu också förs mot islamisterna.

Vem önskar inte fred och vapenvila? Men varför skiljer skribenterna inte på angripare och försvarare? Ska folket sluta försvara sig och bli slaktade av diktaturregimen?

Den syriska revolutionen står inför många svårigheter och har många fiender, liksom vacklande borgerliga krafter i dess egna led. Detta tycker jag borde vara en anledning för oss att stödja dem som slåss desto mer, men för skribenterna till debattinlägget blir det istället skäl att svika de kämpande människorna. Det ser jag som en rent omoralisk ståndpunkt.

Ronny Åkerberg
(bloggen Röda Malmö)

Inse tragiken! Nog med fantasier! Se verkligheten!

Följande är en oavkortad version (kompletterad med noter) av en artikel i *Internationalen* 18/10¹³. På grund av utrymmesbrist var vi tvungna att skära ned artikeln, vilket innebar att en del av resonemanget gick förlorat.

I sitt inlägg i *Internationalen* nr 41 om konflikten i Syrien och hur socialister skall förhålla sig till denna säger sig Ronny Åkerberg (RÅ) ”leta förgäves efter opponenternas 'principer’”.¹⁴

Det är en märkligt närsynt läsning eftersom vår artikel uttryckligen sade: ”I detta krig som nu pågår ökas genom våldet splittringen mellan arbetare, bönder och fattiga som i själva verket borde kämpa tillsammans mot överhet och imperialism.”¹⁵

Vad är det annat än en övergripande principdeklaration om att vi vill se Syriens arbetare, bönder och fattiga i förenad kamp mot överhet och imperialism? Så mycket för Åkerbergs förmåga att läsa innantill eller snarare förmåga att hålla huvudet kallt i en upphetsad debatt.

Kan vi nu lägga de retoriska överdrifterna åt sidan och istället övergå till att i mer sansad ton diskutera den konkreta situationen i Syrien och hur vi kan bidra till att få slut på inbördeskriget på ett sådant sätt att det leder till bestående framgångar för Syriens arbetare, bönder och fattiga?

För RÅ så är inbördeskriget i Syrien enkelt. Det är fråga om en revolution där ett ”folk reser sig för att störta en diktatur”. Men så enkelt ser inte vi på saken. För oss är inte heller begreppet folket särskilt relevant när man diskuterar upproret. Ett folk består av olika klasser och i ett land som Syrien finns också ett stort antal olika etniska, nationella, religiösa grupper. Och det är inte sant att hela folket står mot Assad. Verkligheten är komplexare än så. Det handlar om kamp där olika intressen är involverade (och där också Assad har ett visst ”folkligt stöd”).

Det är också därför som vi ser som vår strategiska målsättning att stödja ”socialistiska krafter”, vilket RÅ menar är helt felaktigt, eftersom det ”förskjuter perspektivet bort från kampen från demokrati till en socialistisk kamp som inte står på dagordningen”.

RÅ ger här uttryck för en klassisk stadieteori: Först en demokratisk revolution, sedan – när den är avklarad – kan vi börja prata om och föreslå socialistiska målsättningar. Vi står *inte* för en sådan uppfattning, utan ansluter oss till idén om en permanent revolution som inte uppsätter någon kinesisk mur mellan olika revolutionsstadier. Vi är för stöd till socialistiska, proletära strömningar även under nuvarande upprorsfas, bland annat därför att vi vet att det är ytterst tveksamt om det ens är möjligt att upprätta en borgerlig demokrati i ett land som Syrien och i alla fall kan inte landets samhällsekonomiska problem lösas på den vägen. Utvecklingen i Egypten och Libyen illustrerar detta.¹⁶

Vi vägrar att anse det vara revolutionära marxisters uppgift att förespråka en politik som *i praktiken* gynnar reaktionära krafter såsom jihadister, vilket sker i Syrien, och som gör allt fler civila till offer i ond spiral av besinningslöst våld och materiell förstörelse, som håller på att bli en av de största mänskliga katastroferna sedan 2:a världskriget. Därför bör vi sträva efter att få slut på skjutandet.

Men RÅ undviker att närmare diskutera vår värdering av den faktiska situationen, vart kampen är på väg, dödläget i den väpnade kampen, det ökande inflytandet av radikala (reaktio-

¹³ <http://www.internationalen.se/2013/10/syriendebatten-inse-tragiken-nog-med-fantasier-se-verkligheten/>

¹⁴ Se ”Principiöst om Syrien” ovan

¹⁵ Se ”Konflikten i Syrien: Debatten handlar om viktiga principer” ovan

¹⁶ Hur illa det står till i Libyen får vi en bild av genom rapporter om att milis där kräver betalt av Syrienflyktingar som vill ta sig över Medelhavet från Libyen till Italien. För att sedan beskjuta flyktingbåtarna! Vad blev det av den ”revolutionen”?

nära) islamister, spridningen av sekteristiskt våld (det senaste rapporterade exemplet är mordet på minst 185 civila alawiter, förmodligen betydligt fler, i medelhavsprovinsen Latakia¹⁷), det alltmer enorma flyktingproblemet osv. RÅ verkar förtränga sådana frågor. Vi gör det inte.

RÅ lämnar dock en öppning när han skriver ”vem önskar inte fred och vapenvila”. Ska vi tolka det om att även RÅ förstår att det håller på att gå snett?

Bra, låt oss då diskutera hur den onda spiralen kan brytas i stället för att fortsätta ett dödande som vi inte kan skönja ett slut på – faktiskt så har under det senaste halvåret Assad (med stöd av bl a libanesiska Hizbollah) haft en del militära framgångar, samtidigt som sammandrabbningar mellan olika delar av upprorsrörelsen ökat.

Det är bl a utifrån vår värdering av oppositionen som en mycket heterogen samling, där progressiva och socialistiska krafter är mycket svaga, som övertygat oss om att vapenstödet bör avföras från vår dagordning. Vi har varken distributionskanaler till progressiva strömningar eller vapen att förse dem med (och de lokala samordningskommittéerna som man brukar hänvisa till är inga militära organisationer).

De som *har* tillgång till vapen och resurser att leverera dem är USA/NATO (+ omgivande stater) å ena sidan och Ryssland/Iran (+ ev. Irak) å den andra. Inga av dem har något intresse av att stödja progressiva krafter i Syrien och deras vapenleveranser styrs till deras förtrogna/allierade, sådana som vi vet kommer att göra allt för att stoppa en revolutionär utveckling. Och vapenstöd till oppositionella styrkor har funnits länge, även från USA/NATO, även om de inte levererat mer avancerade vapen såsom luftvärnsrobotar av lätt förklarliga skäl – de vill inte riskera att sådana vapen hamnar i ”fel” händer. (I själva verket är de som förespråkar imperialistiska bombningar, upprättande av flygfria zoner osv mera realistiska än de som kräver avancerad beväpning av oppositionen. En sådan imperialistisk intervention skulle också kunna påskynda Assads fall, men det är en väg som Obama & Co inte vill veta av).

I stället för att ansluta oss till vapenlobbyn borde vi förespråka *färre* vapen (detta gäller *i synnerhet* Rysslands vapenstöd till Assad). Om vapentillförseln stryps, då sätts press på de inblandade att komma fram till en vapenvila, vilket i sin tur (vilket vi påpekade i vår artikel) skulle göra det möjligt för massorna att återgå till ett mer normalt liv och en politisk process med massdeltagande skulle kunna påbörjas. På så sätt skulle det öppnas möjligheter för revolutionen att utvecklas och fördjupas.

RÅ blir rent demagogisk när han skriver: ”Ska folket sluta försvara sig och bli slaktade av diktaturregimen?” Vem har sagt något sådant? Vi har pekat på en möjlig utväg ur slaktandet, inget annat.

RÅ inser att det nu finns vacklande ”borgerliga krafter” i oppositionen (vilka är de icke-borgerliga krafterna och önskar de fortsatt krig?).

Vi tolkar detta som att allt fler, även inom oppositionen, börjat inse att en militär seger inte är möjlig, åtminstone inom en rimlig tid och att de mänskliga offren börjar bli för stora, således ett argument för att hitta en annan utväg.

Men RÅ drar slutsatsen att vi därför borde ”stödja dem som slåss ännu mer”. Och lägg märke till: De enda krafter som vi vet *inte* är intresserade av ett slut på krigandet, det är fanatiska islamister (al Nusra etc).

¹⁷ Se t ex <http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=5672627>. Av vänsterpressen har än så länge enbart *Proletären* skrivit om händelsen: <http://www.proletaren.se/utrikes-mellanostern/rebellmassaker-i-syrien-uppmarskammars-efter-tva-manader>

När vi säger att det enda vettiga i denna situation är att verka för att få slut på dödandet, då ser RÅ det som ett svek, ”en rent omoralisk ståndpunkt”. Så fortsatt dödande är moraliskt?

Vi avvisar en uppfattning som innebär att upproret främst ses som en militär kamp (huvudsakligen utförd av unga män) och som undervärderar klasskampen och den *mass*kamp som kan engagera såväl unga som gamla, både män och kvinnor – men som endast kan utvecklas till sin fulla potential om krigandet upphör. Under rådande förhållanden, när nästan ingenting av det civila livet fungerar, så förpassas en sådan kamp till en mycket undanskymd roll, om den ö h t är möjlig – det är vapnen som styr.¹⁸

Ännu mer absurt blir förespråkande av fortsatt krig med tanke på att över 5 (vissa säger 7) miljoner syrier av c:a 22 miljoner befinner sig på flykt (utomlands eller i Syrien) – dvs mellan en fjärdedel och en tredjedel av befolkningen – och de kommer att bli fler, inte färre.¹⁹ Och hur många blir dödade, lemlästade, torterade, våldtagna, rånade, fördrivna?

Ställ frågan: Om en vapenvila uppnås, om Assadregimens (och förhoppningsvis också jihadisternas) våldsamma attacker upphör, innebär det ett bättre eller sämre läge för demokratiska och socialistiska krafter? Att ställa den är att besvara den.

Det verkar som om RÅ (och likasinnade) tror att ett förespråkande av vapenstöd till oppositionen från organisationer av SP:s slag skulle kunna spela någon positiv roll i konflikten. Det tror vi inte alls. I själva verket rör det sig om tomma ord. Vi låter radikala utan att vi egentligen kan påverka någonting. I praktiken sprider vi illusioner och leder bort uppmärksamheten från en nödvändig diskussion om alternativa vägval. Det är ansvarslost!

Väpnad kamp är inte liktydigt med revolutionär kamp, utan en av flera kampformer, en kampform som dessutom har många negativa sidor och konsekvenser, särskilt när den drar ut på tiden, vilket utvecklingen i Syrien illustrerar på ett mycket tydligt sätt.

Slutligen ställer vi upp ett stort frågetecken för RÅ:s tes – se ovan – att ”socialistisk kamp inte står på dagordningen”. Vi ser arbetarklassens och fattigfolks *politiska* formering och kamp oberoende av borgarklassens olika fraktioner som avgörande. Skapandet av en arbetar- och bonderegering är ingen enkel process men har RÅ någon annan lösning? Vilken del av borgarklassen vill han se vid den politiska makten?

**Stig Eriksson, Martin Fahlgren,
Anders Hagström, Peter Widén, Tomas Widén,
(medlemmar i Socialistiska Partiet)**

¹⁸ På sin blogg ”Röda Malmö” har RÅ flera gånger framfört staden al-Raqqa som ett bra exempel på lokal självorganisering och på hur man bli a demonstrerat mot islamistisk fundamentalism (se <http://rodamalmo.blogspot.se/2013/09/syrien-massornas-sjalvforvaltning.html>). Det är emellertid bara ena sidan av myntet, ty al-Raqqa kontrolleras nu av ISIS (Islamiska staten Irak och Levanten), som tagit över efter al-Nusra och infört stränga sharia-lagar med offentliga avrättningar och andra otrevligheter, vilket har rapporterats i massmedia, se t ex

<http://beta.syriadeeply.org/2013/09/raqqas-fsa-brigades-join-jabhat-al-nusra/#.UlrdzMxvncs> och <http://humanrightsinvestigations.org/2013/05/16/syrian-rebels-public-execute-alawites-in-al-raqqa/> (inklusive ett videoklipp som visar offentlig avrättning av alawiter).

<http://beta.syriadeeply.org/2013/08/raqqa-islamist-rebels-form-regime/#.UmusL8xvncs>

En person i denna stad kommenterade nyligen situationen så här: ”Den överväldigande majoriteten här är emot en islamisk stat, och över hälften är mer än så, de är ursinniga. Men vi kan inte göra något. De har vapnen.”

¹⁹ Enligt UNHCR 23 september så hade vid den tidpunkten över 2,1 miljoner ”sökta skydd hos UNHCR i grannländerna” (se data.unhcr.org), ¾ av dem kvinnor och barn. Över 1 miljon av dessa har tillkommit under 2013. FN beräknar att om det fortsätter som nu så kommer i slutet av detta år över 3 miljoner ha flytt Syrien och i slutet av nästa år över 5 miljoner (se även http://www.svd.se/nyheter/utrikes/fem-miljoner-syrienflyktingar-2014_8592468.svd). Och lägg märke till i dessa siffror ingår inte internflyktingarna, som hittills varit mångdubbelt fler till antalet!

Benny Åsman kommenterar

BÅ kritiserade artikeln på Facebook 22/10. Jag ska här inte försöka besvara allt som Benny säger, men det är på sin plats med några anmärkningar eftersom Benny återigen använder sig av debattknep och inte ens försöker begripa vad vi vill säga. För honom gäller att plocka hem debattpoäng, inget annat. Så här skrev han:

Jag ser deras hänvisning till den ”permanenta revolutionen” som en ursäkt för att säga att det finns inget att stödja i den syriska revolutionen. I deras första artikel tog de till och med avstånd från de civila Lokala Samordningskommittéerna med argumentet att de ”samarbetar” med USA. Sett till vad USA är i färd med i FN och med Ryssland skulle jag vilja veta vad kamraterna stöder utöver de ”socialistiska strömningar” som inte finns. Så om det inte är en omedelbar socialistisk revolution som följer på upproret mot en blodig diktatur då kan man inte stödja den därför att det passar inte in i ”teorin om den permanenta revolutionen”. För mig innebär det att transformera ”den permanenta revolutionen” till en dogm inte mera användbar än stalinisternas stadieteorier.

För det första bör det påpekas att när vi tog upp teorin om den permanenta revolutionen, så var det därför att Ronny Å hade uttryckt en stadieteori för upproret. Vi förklarade att vi ansåg att socialister – även i nuvarande fas av upproret – bör ha ett perspektiv som sträcker sig längre än att störta Assad, och att detta kan och bör få konsekvenser för den förda politiken.

Men Benny vill inte se sammanhangen, utan han använder sig av knepet att rycka en detalj ur sitt sammanhang och göra sin egen förvrängda tolkning av vad vi faktiskt skrev för att sedan kritisera denna uppiktade version.

Benny skriver att vår uppfattning om den permanenta revolutionen betyder att vi inte godtar något annat än en ”omedelbar socialistisk revolution som följer på upproret”. Jag betvivlar att Benny verkligen tror att jag och övriga undertecknare av artikeln skulle ha en så idiotisk uppfattning.

Det handlar givetvis inte om att kräva ”socialism genast”, eller om att man inte kan stödja ett icke socialistiskt uppror, utan det handlar om perspektiv och strategi. Under nuvarande fas av kampen, där de socialistiska krafterna är svaga, så betyder det att i möjligaste mån hävda klassintressen och klassolidaritet (dvs motverka etniska, religiösa och nationella motsättningar), kämpa för arbetarrörelsens politiska oberoende m m. Det handlar *inte* om att idag, eller ens efter Assad störtats, föra fram paroller om socialismen som omedelbart mål.

I dagens situation är frågor som rör politisk demokrati viktiga, såsom åsikts- och yttrandefrihet, religionsfrihet, mötes- och föreningsfrihet, och särskilt sådana som rör arbetarrörelsen (fackföreningar m m). På denna punkt skulle jag förmoda att vi är överens. Men för socialister så gäller det även att försöka resa en del andra frågeställningar, givetvis anpassade till hur situationen faktiskt ser ut. Att behöva säga sådant i en organisation med vår tradition är närmast genant.

Observera f ö att Benny viftar bort allt tal om permanent revolution. Han försöker inte ge en egen tolkning, dvs vad som är en riktig tillämpning eller om han skulle anse att teorin saknar relevans när det gäller den arabiska revolutionen i den fas som den för närvarande befinner sig.

Teorin om den permanenta revolutionens är av stor betydelse för en förståelse av utvecklingen i Mellanöstern. Därför görs en grundligare genomgång av frågan i Bilaga 2 nedan:
”Kommentar till Facebook-inlägg om Syrien....”

Se även Bilaga 3 som utgörs av utdrag ur tidigare publicerade artiklar som handlar om permanenta revolutionen, enhetfronttaktik m m, speciellt med tillämpning på Syrien.

Ytterligare en sak bör påpekas, nämligen att Benny påstår att det inte finns några ”socialistiska strömningar” i Syrien. Om det vore sant (vilket det inte är), då borde han säga vilka vi ska stödja i stället?

Tidigare har det sagts att vi ska stödja de progressiva, sekulära krafterna – vilka är de och vad står de för?

Eftersom sekulära borgerliga krafter i stor utsträckning är knutna till imperialismen så undrar jag – med tanke på hur Benny formulerade sig ovan (bl a om Samordningskommittéerna) – om han anser att det inte spelar någon roll. Sedan har vi de fundamentalistiska islamisterna som har ett ytterst reaktionärt perspektiv. Ska vi strunta i detta? Om inte, hur kan vi bidra till att bekämpa dem?

Eller är alla sådana frågor ointressanta?

Menar Benny att alla uppror måste stödjas, oavsett vilka som står i ledningen och vilka deras mål är? Det ställer då inte jag upp på.

MF 23/10

PS

Bilaga 1: Benny om Libyen

Den 17 oktober publicerade marxistarkivet en lite rumphuggen artikelsamling – *Varthän går Libyen?...* – med anledning av det gått två år efter Kadaffi störtades i Libyen²⁰. Artikelsamlingen innehöll en kort introduktion där jag summarisk karakteriserade situationen med hjälp av tidningsrubriker (hämtade från *SvD*) från första halvan av oktober (den som vill läsa artiklarna kan lätt hitta dem på Internet genom att söka efter tidningens namn och artikelns rubrik) – inledningen återges nedan.

Benny gillade inte inledningen och kommenterade den därför på Facebook (20/10). Här följer hela Bennys text och min inledning, som Benny snällt återgav. Kommentarer följer efteråt.

Varthän går Marxistarkivet är en motiverad rubrik efter det här inlägget av Martin Fahlgren på Marxistarkivet. Tyvärr verkar revolutionären Martin uppröras av oreda, kaos, och maktkamp mellan olika falanger inom den ”allians” som lyckades störta despoten och galningen Khaddafi. Ska man tro hans text här under var det bara Proletären som intog en mer resonabel hållning under upproret mot Khaddafi. Att de totalt tog avstånd från upproret verkar vår kamrat ha glömt bort.

För Martin räcker det med en ”ytlig studie av dagspressen” för att inse vad som sker. För att vara ytlig slår MF ett rekord i kommentaren här under. Man kan fråga sig vad syftet är med den korta ironiska texten. Det finns faktiskt en märklig underton av skadeglädje i hans kommentar.

I Libyen till skillnad från Syrien, lyckades upproret störta en diktatur av värsta slaget. Hela statsapparaten föll samman. Olika miliser som bidrog till Khaddafis fall har spelat varierande roller, vissa har upprätthållit ”ordningen”, andra har utvecklats till banditgång. Borgarna i regeringen och den vardande statliga armén hamnar i konflikt med miliser, kompromissar eller går samman. Allt detta verkar vara ”kaos” för Martin Fahlgren som tydligen inte längre gillar något annat än ordning och reda.

²⁰ Se <http://www.marxistarkiv.se/afrika/libyen/libyen-oktober-13.pdf>

Det är möjligt att situationen i Libyen kan utvecklas till ett verkligt negativt kaos. Men om det nu skulle bli resultatet av den aktuella situationen innebär det att vi ska stå vid sidan som Martin Fahlgren och peka finger? Eller ännu värre: ställa oss på Prollens sida och fälla en tår över dikta- turen Khaddafis fall?

Varthän går Libyen? – oktober 2013

Inledning

Under det senaste året har rapporter, nyhetsinslag och reportage om Libyen i vanliga mass-media, såsom Radio/TV och dagstidningar, givit en bild av situationen i Libyen som allt mer kaotisk: det finns tendenser på att landet är på väg att splittras upp (i 3 delar), oljeproduktionen ligger till stor del nere, det pågår strider mellan olika milisfraktioner, terrorattacker mot utländska beskickningar, kidnappningar, trakasserier mot civila, förföljelser av religiösa minoriteter (kristna, sufister), utbrett rasistiskt våld, många hålls fängslade av olika milis-grupper, flyktingar (bl a syrier som vill fly till Europa) utsätts för våld och utpressning osv.

Det räcker med att ytligt studera dagspressen för att se detta, vilket följande (ofullständiga) lista med rubriker i *Svenska Dagbladet* under de två första veckorna i oktober 2013 visar:

Ryska ambassaden attackerad i Libyen (2/10)
 Bakhåll mot libyska armén (5/10)
 USA grep al-Qaidaledare i Libyen (6/10)
 Libyen en stat i förfall (10/11)
 Kuppförsök i Libyen? (Ledare 10/11)
 ”Bortrövande visar på laglöst Libyen” (10/11)
 Kidnappad premiärminister frisläppt (10/10)
 Tilltagande kaos i Libyen (11/10)
 Bilbomb vid svenskt konsulat (11/10)
 Tidigare konsuln: ”Allting är söndersprängt” (11/10)
 Oklart vilka som ligger bakom bomb (11/10)
 ”Fotbollstränare beskjuten i Libyen” (13/10)
 Migrant betalar dyrt för skräckresa (13/10)
 Flyktingarnas båt besköts (14/10)
 Andra massmedia, t ex Sveriges Radio uppvisar en liknande bild.

Vad säger då vänstern?

Man skulle förvänta sig att vänstern skulle ha kommenterat denna utveckling. Särskilt med tanke på utvecklingen i Syrien, så tycker man att det borde finnas behov av att summera det som hänt, analysera vad som har gått snett och varför.

Men icke-sa-Nicke. Vänstern har i stort sett inte sagt någonting. När det gäller de som var mest entusiastiska över störtandet av Kadaffi så är det inte så underligt om de lider brist på inspiration att skriva om saken, men tystnaden har även lägrat sig över de som intog en lite mer kritisk hållning, exempelvis *Flamman* och *Proletären*.

Så när vi ville sammanställa en aktuell artikelsamling om Libyen så hittade vi bara en enda artikel av det slag som vi sökte efter, nämligen från tidningen *Offensiv* (detta trots att vi i stort sett kollat hela 2013). Det är den artikeln som återges nedan.

Tystnaden gäller också i stor utsträckning den internationella vänsterpressen, såsom *International Viewpoint* och brittiska *Socialist Worker*. Kan vi hoppas på en förbättring?

MF 16/10 2013

Kommentar till Benny

För det första bör det slås fast att min inledning inte var något försök att *analysera* utvecklingen i Libyen, utan den var en introduktion till artikelsamlingen, som tyvärr bara innehåller

en artikel, från *Offensiv*. Redan detta visar att jag i min inledning har rätt, att vänstern har svårt för att ta itu med frågan. Den saken undviker Benny.

Benny tillgriper fö alla de debattknep som jag redogjort för tidigare:

1) *Svepande omdömen och anklagelser*: ”För att vara ytlig slår MF ett rekord”; ”Det finns faktiskt en märklig underton av skadeglädje i hans kommentar”; ”Tyvärr verkar revolutionären Martin uppröras av oreda, kaos, och maktkamp”.

Min kommentar: Jag kan garantera att jag inte är skadeglad, jag lider med Libyens folk. Fö ställer jag mig frågande till om Benny verkligen menar att en revolutionär bör uppskatta den ”oreda, kaos och maktkamp” som råder? Att kaotiska förhållanden uppstår under ett uppror är ofta oundvikligt, men det är ett *ont* som det måste vara en central uppgift att sätta stopp för efter segern, eftersom viss ”ordning och reda” krävs för att samhället ska fungera och befolkningen kunna få ett drägligt liv.

2) *Välja ut någon liten detalj, som de ofta förvränger innebörden av*, för att sedan angripa denna: ”Ska man tro hans text här under var det bara Proletären som intog en mer resonabel hållning under upproret mot Khaddafi...”.

Min kommentar: Jag skrev ingenting som antyder att jag skulle anse att *Proletären* förde en korrekt linje i Libyen-frågan. Det jag kritiserade var att det varit så tyst om Libyen-frågan i vänstern och exemplifierade då med *Flamman* och *Proletären*, som ju tillhörde de mer kritiska och därför borde haft mindre anledning att hålla tyst om den senare utvecklingen i Libyen (tvärtom borde särskilt *Proletären* kunnat inta attityden ”vad var det vi sa”). Däremot har givetvis Benny och de övriga som applåderade NATO-bombningarna (det gjorde dock inte jag eller SP) särskild anledning att vara bekymrade: det är givetvis inte roligt att behöva konstatera att resultatet inte blivit det man hoppades på när Kaddafi störtades.

3) *Leda in diskussionen på annat, t ex genom att dra upp andra frågor*: ”I Libyen till skillnad från Syrien, lyckades upproret störta en diktatur av värsta slaget.”

Min kommentar: Inledningen handlade om dagens situation. Den gjorde inget anspråk på att *analysera* vad om hänt och orsakerna till detta. Det gör fö inte heller Benny. Han undviker fö att nämna att Kadaffi störtades med kraftigt NATO-stöd (ett halvårs flygbombningar), vilket självklart har betydelse för hur det hela utvecklades därefter (återstår att studera hur).

4) *Att kritisera vad som inte står i stället för vad det faktiskt står* – Benny kritiserar inledningen för att vara ytlig m m.

Min kommentar: Som redan påpekats var det aldrig avsikten med inledningen att där *analysera* orsakerna till att det ser ut som det gör i dag i Libyen, utan det var rätt och slätt en introduktion till en artikelsamling om Libyen. Om Benny tycker att den verklighetsskrivning som återfinns i den följande artikeln (från *Offensiv*) är dålig, då borde han kritisera den i stället.

Och så allra sist skriver Benny: ”Det är möjligt att situationen i Libyen kan utvecklas till ett verkligt negativt kaos. Men om det nu skulle bli resultatet av den aktuella situationen innebär det att vi ska stå vid sidan som Martin Fahlgren och peka finger?”

För det första är det *redan* ett ”verkligt negativt kaos”. Eller anser Benny att det är ett ”positivt kaos”?

För det andra, varifrån får Benny uppfattningen att jag vill ”stå vid sidan” och ”peka finger”. Det är oförskämt att skriva sådant. Jag vill tvärtom förstå, vilket förutsätter att inte blunda för eller försköna verkligheten, utan utgå från den som den faktiskt är. Det verkar dock inte Benny vilja göra. Han vill i stället bagatellisera problemen. Lägg märke till att Benny bara

kommenterar miliserna, inte oljeproduktionen, rasismen, fångarna (FN-rapport uppskattar att 8000 fångar hålls fängslade utan åtal), förföljelser mot religiösa minoriteter, behandlingen av flyktingar osv.

Situationen i Libyen är *inte* uppmuntrande. Och Benny och Göte, som under hela kriget skrev mängder med artiklar om Libyen, har givetvis ett särskilt ansvar att följa upp det som skett. Det har de inte gjort under innevarande år. Det borde vara dags för dem att ta itu med den frågan i stället för att klaga på dem som försöker rikta strålkastarljuset på problemen.

Och allra sist:

Benny är inte i takt med tiden när det gäller i Libyen. På sin blogg kommenterade han (26/10) SP:s Syrienuttalande så här:

PS: Den här bloggen anser att partistyrelsens användande av ordet ”sönderfall” om situationen i Libyen inte är det mest adekvata begreppet för att beskriva det extremt komplicerade läge som råder efter att hela den gamla statsapparaten föll samman för exakt två år sedan.

Som ett svar på posten (samma dag!) kom rapporter från Libyen att ”Separatistiska och rojalistiska krafter i Libyens östra kustprovins Cyrenaica har utropat en egen regering”. I själva verket har det sedan åtminstone mars 2012 kommit rapporter om att Cyrenaica vill ha autonomi. Detta är det bara det senaste i raden. Hur pass allvarligt det här är får framtiden utvisa.²¹

Och: Hur långt ska sönderfallet behöva gå innan Benny inser att det är ett sönderfall?

MF 28/10 2013

²¹ Se <http://bjornbrum.blogspot.se/2013/10/vi-ser-ocks-a-ett-libyen-i-sonderfall.html>
<http://www.libya-businessnews.com/2013/10/24/eastern-libyans-declare-new-cyrenaica-government/> och
<http://weekly.ahram.org.eg/News/2898/19/Cyrenaica-declares-autonomy.aspx> (från i somras)

Bilaga 2: Kommentar till Facebook-inlägg om Syrien eller till försvar för permanenta revolutionen

På Facebook levererade Benny Åsman 22/10 en kommentar till vår artikel i *Internationalen* 4 oktober, som finns i oavkortad form här:

<http://www.marxistarkiv.se/skribenter/fahlgren/ra-svar0.pdf>

Så här lyder Bennys kommentar:

Jag ser deras hänvisning till den ”permanent revolutionen” som en ursäkt för att säga att det finns inget att stödja i den syriska revolutionen. I deras första artikel tog de till och med avstånd från de civila Lokala Samordningskommittéerna med argumentet att de ”samarbetar” med USA. Sett till vad USA är i färd med i FN och med Ryssland skulle jag vilja veta vad kamraterna stöder utöver de ”socialistiska strömningar” som inte finns. Så om det inte är en omedelbar socialistisk revolution som följer på upproret mot en blodig diktatur då kan man inte stödja den därför att det passar inte in i ”teorin om den permanenta revolutionen”. För mig innebär det att transformera ”den permanenta revolutionen” till en dogm inte mera användbar än stalinisternas stadieteorier.

Benny hävdar att vår syn på permanent revolution betyder att vi inte godtar något annat än en ”omedelbar socialistisk revolution som följer på upproret” och att vi inte kan stödja ett uppror som inte har det som målsättning. Jag har svårt att tro att Benny verkligen tror att vi skulle ha en sådan bisarr uppfattning. Vi är ändå 5 personer som är väl skolade i frågan, sedan årtionden.

Nej det handlar om att Benny är ute efter billiga debattpoäng.

Innan jag går vidare så ska jag citera de rader i vår artikel som Benny kritiserar (men inte begripit). Redan en uppmärksam läsning av dessa visar att Benny är ute i ogjort väder. Så här skrev vi – jag använder den oavkortade versionen:

Ett folk består av olika klasser och i ett land som Syrien finns också ett stort antal olika etniska, nationella, religiösa grupper. Och det är inte sant att hela folket står mot Assad. Verkligheten är komplexare än så. Det handlar kamp där olika intressen är involverade (och där också Assad har ett visst ”folkligt stöd”).

Det är också därför som vi ser som vår strategiska målsättning²² att stödja ”socialistiska krafter”, vilket RÅ [Ronny Åkerberg] menar är helt felaktigt, eftersom det ”förskjuter perspektivet bort från kampen från demokrati till en socialistisk kamp som inte står på dagordningen”.

RÅ ger här uttryck för en klassisk stadieteori: Först en demokratisk revolution, sedan – när den är avklarad – kan vi börja prata om och föreslå socialistiska målsättningar. Vi står *inte* för en sådan uppfattning, utan ansluter oss till idén om en permanent revolution som inte uppsätter någon kinesisk mur mellan olika revolutionsstadier. Vi är för stöd till socialistiska, proletära strömningar även under nuvarande upprorsfas, bland annat därför att vi vet att det är ytterst tveksamt om det ens är möjligt att upprätta en borgerlig demokrati i ett land som Syrien och i alla fall kan inte landets samhällsekonomiska problem lösas på den vägen. Utvecklingen i Egypten och Libyen illustrerar detta.

För det första så var raderna om den permanenta revolutionen inte ett försök att utreda vad den teorin betyder konkret för Syrien – om den frågan har förresten jag skrivit flera gånger tidigare²³ – utan föranleddes av den tvåstadieteori som Ronny Å hade uttryckt i sin kritik mot en tidigare *Intis*-artikel (se ”Principlost om Syrien” ovan).

²² Med *strategi* menar vi en långsiktig ”plan”, dvs den grundläggande politiska inriktningen, avsedd att följas under en längre tidsperiod. *Taktik* handlar däremot hur man tillämpar strategin i den konkreta verkligheten, dvs den är väldigt beroende av hur situationen är för tillfället, vilka samhällsfrågor som står i fokus m m.

²³ Se t ex artikeln ”Trotskij igår, idag, imorgon”, avsnittet ”Vilken betydelse har Trotskij idag?” (sid 9 ff).

För det andra så tar vi upp en av kärnpunkterna när det gäller den permanenta revolutionen, nämligen att det i fattiga länder, halvkolonier osv är mycket svårt, för att inte säga omöjligt att lösa ens det man brukar kalla för den ”borgerligt-demokratiska revolutionens uppgifter” och att revolutionära marxister måste ta hänsyn till detta vid utformningen av sin politik. Benny kommenterar inte detta överhuvudtaget. Anser han att den aspekten är oväsentlig? Är permanent revolution inget som vi behöver ha i åtanke när det gäller Syrien (och övriga länder i arabvärlden)?

Om svaret är ja på de frågorna, då anser han att den permanenta revolutionens teori inte är giltig idag eller åtminstone inte relevant för Syrien. Om det är så, då bör han också säga det.

Överhuvudtaget säger inte Benny ett ord om hur han ser på permanenta revolutionen, hans kritik är bara negativ, och han har heller inte någon annanstans klargjort sin inställning i denna viktiga fråga. Det gör att man blir lite orolig och undrar om Benny har tagit intryck av den kritik som riktats mot permanenta revolutionen från vissa håll med rötterna i den trotskistiska rörelsen, i synnerhet amerikanska SWP (som bröt med Fjärde Internationalen för länge sedan). Ernest Mandel skrev 1983 en kritik av SWP:arnas övergivande av permanenta revolutionen. Den finns på marxistarkivet och är läsvärd, oavsett vad man tycker i frågan. Se:

http://www.marxistarkiv.se/klassiker/mandel/Mandel-till_perm_rev_forsvar.pdf

Låt mig betona att grundvalen för permanenta revolutionen är just den som vi fastslog i det ovan citerade artikelavsnittet, att det i länder av Syriens typ inte ens går att lösa de borgerligt-demokratiska problemen inom ramarna för det kapitalistiska systemet och att revolutionära marxister därför måste ha perspektivet att bryta med kapitalismen och får absolut inte låta sig styras av att man FÖRST måste lösa de frågor som är inomkapitalistiska (t ex kan det mycket väl finnas tillfällen då det är vettigt att resa krav på stora ingrepp i den kapitalistiska ekonomin, såsom nationalisering av naturresurser, banker och liknande – detta långt innan en socialistisk omvandling ställs på dagordningen). Den permanenta revolutionens teori bör helt enkelt (?) ligga till grund för den revolutionära politiken, den är en *strategisk* utgångspunkt.

Hur man sedan utformar *taktiken*, dvs hur man i PRAKTIKEN tillämpar teorin, det är en annan, mycket svårare sak. Men man måste ha den strategiska insikten klar för sig för att undvika att hamna i folkfrontstänkande och liknande, vilket oundvikligen förr eller senare leder till bakslag, sådana som i Egypten. Den insikten måste alltså ligga till grund för politiken, även om man pga av de socialistiska styrkornas svaghet givetvis har svårt att påverka den faktiska processen – de revolutionärt marxistiska krafterna måste stärkas och det kan de endast göra om de har en vettig politik och agerar på ett förnuftigt sätt. Under den processen måste det även byggas ett revolutionärt parti förankrat bland de arbetande massorna, ty utan ett sådant så är det i stort sett omöjligt att få revolutionen att övergå i en antikapitalistisk, socialistisk ”fas” (den kan t o m stanna upp på halva vägen, såsom dagens Venezuela).

Vad betyder då detta för t ex Syrien, där de socialistiska krafterna är svaga? Ja, självklart så handlar det inte om att i tid och otid vifta med röda fanor och framföra paroller om socialism eller dylikt, utan det gäller att utgå från vissa centrala axlar och prioritera vissa frågor. Politiken måste utformas så att vi kan påverka utvecklingen i en vettig riktning och motverka reaktionära krafter.

Några av hållpunkterna i en sådan politik är att bekämpa etniska, religiösa och nationella motsättningar och mot dem framhäva klassintressen och klassolidaritet. Det betyder också att kämpa för arbetarrörelsens politiska oberoende att motverka lösningar av folkfrontstyp som

http://www.marxistarkiv.se/klassiker/trotskyj/om_trotskyj/trotskyj_idag_imorgon.pdf. Utdrag ur denna text ingår i bilaga nedan. Se även artikelsamlingarna om Syrien (2 st), i synnerhet [Syrien – kommenterad artikelsamling](#).

innebär att man accepterar ett maximiprogram av borgerlig typ m m. Det handlar däremot *inte* om att redan idag ställa paroller om socialismen som mål osv, utan att tillämpa ”övergångsprogrammets metod”, inte dess bokstav.

F ö så intar givetvis demokratiska krav, bl a borgerligt demokratiska rättigheter, en viktig roll, (inte minst religionsfriheten i ett land som Syrien där uppenbarligen religiös sekterism är utbredd).

Nåväl, kanske någon nu frågar sig: De kampmål som ställs ovan ryms väl även inom stadieteorins ram, dvs inom dess borgerligt-demokratiska stadium? Javisst, i den fas som upproret i Syrien befinner sig ryms mycket inom det borgerligt-demokratiska stadiet. Vad är då skillnaden? Jo, att den som ansluter sig till stadieteorin också vill hålla krav och paroller inom den ramen, vilket betyder att en hel del andra saker som kan vara möjliga att upprätta i en viss situation, t ex arbetarråd, arbetarkontroll, inte kan stödjas av stadieteoretikern. För permanenta revolutionen existerar inga sådana vattentäta skott mellan olika ”stadier”, utan kampmålen bestäms av situationen och man kan mycket väl kombinera borgerligt-demokratiska krav och sådana som enligt teorin tillhör den ”socialistiska revolutionen”. Trotskij talar om dessa frågor i bland annat det berömda *Övergångsprogrammet* (avsnittet ”De underutvecklade länderna och programmet av övergångskrav”) och i en mängd texter om Kina på 1920-talet (alla dessa texter finns på Marxistarkivet).²⁴

Vi återkommer till dessa frågor i andra sammanhang, men väntar med spänning att Benny själv skall redovisa hur *han* ser på permanenta revolutionen i samband med den arabiska revolutionen.

Får man kritisera oppositionen?

Övriga påståenden i Bennys inlägg bör heller inte få stå oemotsagda. T ex när han skriver att vi i en tidigare artikel tog ”till och med avstånd från de civila Lokala Samordningskommittéerna med argumentet att de ’samarbetar’ med USA.”

Vad var det vi tog avstånd från? Jo ett uttalande där dessa kommittéer hade krävt inte bara amerikanska straffbombningar, utan en mer omfattande amerikansk intervention. Dvs vi kritiserade med SP:s och Fjärde internationalens officiella ståndpunkt i ryggen: Vi var (och är) motståndare till imperialistiska bombningar.

Det Benny här gör är alltså att kritisera SP:s och FI:s officiella ståndpunkt. Hur ska det tolkas? Är det så att han tycker att den ståndpunkten är fel och att vi ska förespråka militär imperialistisk intervention, eller är det bara så att det är förbjudet att kritisera sådant som sägs av oppositionella krafter i Syrien. Jag anser att inget av dessa argument är riktiga. Vi bör och ska framföra våra ståndpunkter i sådana här frågor.

Vilka ska vi stödja i Syrien?

Vidare säger Benny att det inte finns några ”socialistiska strömningar” i Syrien. Om det vore sant (vilket det inte är), då borde BÅ besvara frågan vilka vi ska stödja i stället? Vilka borgerliga krafter? Allihopa?

Finns det progressiva sekulära borgerliga krafter som vi kan stödja? Finns det några borgerliga krafter som inte är proimperialistiska? Eller är sådana frågor oväsentliga? Och ingen är väl obekant med att det också finns mycket reaktionära jihadister i Syrien. Spelar det ingen roll?

²⁴ <http://www.marxistarkiv.se/klassiker/trotskij/overgangsprogrammet.pdf> resp. http://www.marxistarkiv.se/klassiker/trotskij/trotskij_om_kina.html

Jag för min del är inte beredd att stödja ett uppror bara för att det är ett uppror. Jag vill också veta att de jag stödjer har något positivt att komma med. Därför vill jag ha riktat stöd. Och jag vägrar t ex att stödja ett uppror som domineras av fundamentalistiska islamister. Struntar BÅ i det? Är alla uppror värda att stödjas? Om inte, vilka kriterier bör vi då ha för vårt stöd? Eller behövs inga riktlinjer?

Det *finns* socialistiska strömningar i Syrien. De är svaga, men det är dom som vi med våra små resurser ska stödja (de andra får stöd från annat håll). Och stöd innebär inte bara att heja på, utan vårt stöd bör även vara politiskt, vilket inkluderar att diskutera programmatiska frågor, krav och annat. Detta skulle kunna fungera skolande för både dem och oss.

Det finns inget i vår tradition som säger att vi ska stödja uppror okritiskt, utan politiska kriterier. Och när ett uppror kräver sådana enorma offer som i Syrien idag, då vill vi också att resultatet ska bli något bra. Vi vill t ex inte ha ett nytt Iran, fast värre, ty de radikala sunnimuslimska wahhabiterna som t ex al Nusra tillhör är många ggr värre än de shiamuslimska mullorna i Iran.

Och, vilket är viktigt att ha i åtanke, vi är en liten rörelse vars uppfattningar när det gäller Syrien spelar mycket liten roll i praktiken (det borde få Benny och andra att inta en mindre aggressiv hållning). Det är andra krafter i dagens värld som dominerar. Under dessa förutsättningar är det viktigt att använda våra små styrkor till sådant som vi faktiskt *kan* påverka. Och då handlar det inte om militärt stöd, som vi knappast kan påverka överhuvudtaget, utan det är med våra politiska idéer som vi skulle kunna bidra med något av bestående värde. Men det förutsätter givetvis att vi har något vettigt att säga.

Martin F 24/10

Bilaga 3. Permanent revolution m m – utdrag ur äldre texter

Det följande är utdrag ur två tidigare texter som behandlat olika aspekter av upproret i Syrien. De visar bl a att Benny Å:s beskrivning av hur vi ser på permanenta revolutionen [”socialism omedelbart”] är helt gripen ur luften. Vår politiska inriktning handlar om något helt annat, nämligen att utifrån de verkliga problemen formulera en politik som kan gripa tag i och vidareutveckla revolutionen, med ett framtidsperspektiv som handlar om att revolutionen inte ska stanna upp med enbart störtandet av Assad (eller någon annan diktator).

Kommentarer tillagda inom []

Om permanenta revolutionen och den arabiska revolutionen

[Utdrag ur [Trotskij igår, idag, imorgon september 2012](#)]

Enligt Trotskij kan en socialistisk revolution *påbörjas* även i ekonomiskt mindre utvecklade och av imperialismen beroende länder (kolonier, halvkolonier osv). Och dessutom: Under den imperialistiska epoken förmår de nationella borgarklasserna inte slutföra det som brukar hänföras till den borgerligt-demokratiska revolutionens uppgifter, såsom att avskaffa feodala rester, genomdriva en radikal jordreform, införa borgerlig demokrati osv, för att inte tala om att frigöra sig från imperialistisk dominans. För att åstadkomma detta, åtminstone inom överskådlig tid²⁵, är det *nödvändigt* att bryta med kapitalismen.²⁶ Utvecklingen under 1900-talet

²⁵ Vad som händer om 20-40 år är omöjligt att förutspå, t ex kan upptäckten av stora fyndigheter värdefulla råvaror tillsammans med gynnsamma politiska omständigheter ändra på förutsättningarna. Det har fö även tillkommit några utomordentligt viktiga aspekter som inte fanns på agendan på Trotskij's tid och vars långsiktiga konsekvenser är svåra att förutse. Detta gäller i synnerhet 1) Miljöfrågorna, dvs klimathotet (växthuseffekten),

har gång på gång visat detta i både negativ (t ex Kina på 20-talet, Spanien på 30-talet, Grekland efter 2:a världskriget) och i positiv (t ex kinesiska, vietnamesiska och kubanska revolutionerna) bemärkelse.²⁷

De arabiska revolutionerna belyser denna problematik. I flera länder har man lyckats göra sig av med diktatorer, men om inte revolutionära krafter tar makten och genomför ett revolutionärt program, då tar andra (konservativa, religiösa eller andra reaktionära) krafter över och genomför sitt program, vilket innebär att mycket av det som man från början ville uppnå med revolutionen omintetgörs eller – i värsta fall – slutar det hela med en ännu reaktionärare diktatur än den man störtade (se t ex Iran). [vilket utvecklingen i Egypten nu är på god väg att illustrera]

Halvmesyrrer duger inte, man kan inte stanna på halva vägen. Vi ser detta i dagens Latinamerika – Bolivia och Venezuela – revolutionen står och väger och på *sikt* kan det inte fortsätta på detta sätt – revolutionen måste fortsätta eller så kommer den att rullas tillbaka.

Om enhetsfronttaktik

[Utdrag ur [Trotskij igår, idag, imorgon september 2012](#)]

[Avsnittet börjar med att diskutera skillnaderna enhetsfront vs folkfront och varför man måste förkasta det senare. Bl a behandlas nödvändigheten av att sträva efter politiskt och organisatoriskt oberoende från borgarklassen och dess organisationer. Sedan följer ett avsnitt som behandlar specifikt Mellanöstern]

...

Låt oss försöka tillämpa dessa idéer på dagens Mellanöstern. En central uppgift måste vara att försöka bygga en revolutionär rörelse som är politiskt *oberoende* av borgerliga krafter och inte minst av imperialismen. Detta utesluter inte praktiskt samarbete (enhetsfronter) med andra politiska partier eller grupperingar, fackföreningar osv för konkreta mål – tvärtom så är sådant mycket viktigt – men då utan att uppge den revolutionära rörelsens oberoende. Och ”enhetsfronter” med imperialistiska krafter är helt uteslutna. Däremot är det OK att ta emot vapen från vilket håll som helst – även imperialister – om det sker utan politiska eller andra eftergifter (t ex ekonomiska), ty det är centralt att hålla imperialisterna borta. Det sistnämnda är dock ett besvärligt problem, eftersom när utländska makter lägger sig i så gör de givetvis inte det därför att de gillar revolutioner utan för att värna sina egna intressen: De strävar efter att upprätta förbindelser med och stärka de krafter som står dem närmast och kan påverka. Att t ex Saudiarabien eller USA skulle ge vapenstöd till vänsterkrafter är givetvis helt uteslutet. Och i ett uppror där den väpnade kampen spelar allt större roll, där blir tillgången till vapen alltmer betydelsefull vilket gynnar de som förses vapen på bekostnad av de som inte får ett sådant stöd. När kampen alltmer utkämpas med vapen, som krig, får också de politiska

överbefolkningsproblematiken m m; 2) Energifrågan, dvs hur man ska kunna täcka energibehoven i framtiden (”peak oil” m m). Vi ska dock inte här ge oss in på dessa stora och svåra problemkomplex.

²⁶ Teorin om den permanenta revolutionen utarbetades efter 1905 års misslyckade revolution i Ryssland och Trotskij utgick då huvudsakligen från ryska förhållanden. Trotskij ansåg då att den permanenta revolutionens teori bara var tillämplig under specifika omständigheter, liknande de i Ryssland. Han avvisade i början av 1920-talet att teorin även kunde appliceras på Kina, men utvecklingen av den kinesiska revolutionen fick honom att ändra uppfattning. Om detta se t ex artikeln [Teorin om den permanenta revolutionen](#) av Pierre Frank.

Trotskij's viktigaste arbeten om den permanenta revolutionen är [Resultat och framtidsutsikter](#) (1906) och [Den permanenta revolutionen](#) (1929), men han behandlar frågan i många andra böcker (t ex [Året 1905](#)) och artiklar, liksom i kapitlet om kinesiska revolutionen i [Tredje internationalen efter Lenin](#).

²⁷ Vi bortser här från frågan om revolutionernas urartning som ledde till kapitalismens återupprättande. Det är ett annat utomordentligt viktigt problem som kräver speciell analys, men där Trotskij ändå tillhandahåller en del viktiga pusselbitar (i hans analyser av det stalinistiska Sovjetunionen).

riktningar som är inriktade på massmobilisering svårare att göra sig gällande. Att de obeväpnade massorna tenderar till att förvandlas till åskådare under krigsförhållanden är mer eller mindre oundvikligt. Sådana frågeställningar är det viktigt att den revolutionära vänstern tar itu med och försöker hitta strategiska och taktiska förhållningssätt till. Men det kräver att man inte blundar för eller bagatelliserar problemen.

Enligt min uppfattning hamnade en del av vänstern fel i fallet Libyen, när den förespråkade imperialistisk intervention i form av bombningar. Och man ansträngde sig inte heller att motverka imperialistiskt inflytande, påvisa farorna med detta, avslöja de krafter som var allierade med reaktionära och/eller imperialistiska makter osv.²⁸ Man analyserade heller inte närmare vad de som deltog i upproret stod för, vilka olika delar som upprorsrörelsen bestod av och vilka intressen de representerade – klasser, skikt, klaner, religiösa riktningar – utan man nöjde sig med att tala i termer av att ”folket” gjorde uppror mot diktatorn Khaddafi – i praktiken tillämpade man då ett slags folkfrontstänkande.

När det gäller Syrien så har man varit försiktigare – ingen har hittills förespråkats imperialistisk intervention (t ex i form av flygförbudszon) – vilket givetvis delvis beror på att det inte funnits något större intresse bland imperialisterna att direkt ingripa militärt (Syrien är en betydligt större och svårare munsbit att ta itu med).

Till en början var optimismen inom vänstern beträffande den arabiska revolutionen mycket stor. Man tyckte sig se en revolutionär process som dominerades av progressiva, sekulära rörelser där ungdomen var särskilt aktiv. Utvecklingen i Tunisien och Egypten, där islamistiska strömningar kraftigt stärkt sin ställning, har visat att det inte var så enkelt. De stridigheter mellan olika väpnade grupperingar (och som bottnar i motsättningarna mellan olika klaner, folkgrupper och olika religiösa riktningar) som förekommit i Libyen, liksom rapporter om tortyr och mord på fångar, rasism mot svarta osv har lagt ytterligare sordin på optimismen.

Liknande problem riskerar att bli mycket värre i det folkrika Syrien, där mångfalden folkgrupper, nationella minoriteter liksom religiösa riktningar är betydligt större (där finns t ex konkurrerande sunni- och shia-muslimer, vilka kan räkna med utländskt stöd från Saudi-arabien resp Iran, och där finns också en ganska stor kristen minoritet, samt kurder och druser). Dessa förhållanden riskerar att leda till svåra sekteristiska, nationella och andra konflikter och har redan börjat göra det (särskilt verkar alawiterna, den religiösa minoritet som Assad tillhör, ligga illa till bland de upproriska²⁹). Sådana frågor måste den revolutionära

²⁸ Det går inte att finna något stöd från Trotskij för en sådan politik. Trotskij var utomordentligt tydlig när det gällde principen att värna den revolutionära rörelsens oavhängighet av imperialistiska och borgerliga krafter. Detta betyder dock inte att revolutionärer måste avvisa vapenstöd från en imperialistmakt. Det beror givetvis på omständigheterna och villkoren för vapenstödet. Trotskij tog upp problemet (1938) i ett resonemang kring hur man borde förhålla sig vid ett uppror mot den franska kolonialmakten i Algeriet, om den konkurrerande (då fascistiska) imperialistmakten Italien var beredd att skicka vapen till rebellerna. Trotskij skriver ”Vilken inställning bör de italienska arbetarna ha i detta fall? Jag har avsiktligt tagit ett exempel med uppror mot en demokratisk imperialism med ingripande på rebellernas sida från en fascistisk imperialism. Bör de italienska arbetarna förhindra sändandet av vapen till algerierna? Låt vilken som helst ultravänsterist våga besvara denna fråga jakande. Varje revolutionär skulle, tillsammans med de italienska arbetarna och de upproriska algerierna, med indignation förakta ett sådant svar.” ([Lär er att tänka - Ett vänligt råd till vissa ultravänsterister](#)).

Observera att det handlade om 1) ett uppror mot en imperialistmakt och 2) vapenhjälp från en konkurrerande imperialistmakt, men inte direkt militär intervention. Och – för att undvika missförstånd – givetvis var Trotskij för vapenstöd till den spanska republiken i kampen mot Francos ”nationalister”, men inte heller här förespråkade han direkt militärt ingripande från de konkurrerande (demokratiska) kapitaliststaternas sida. De som pläderar för sådant kan således inte finna stöd hos Trotskij (eller någon annan ”klassiker”) för detta, utan de får då antingen hävda att de gamla marxisterna hade fel eller att förhållandena idag är så annorlunda att deras ståndpunkter inte längre är giltiga och därför måste revideras.

²⁹ Ett exempel på detta: I P1-ekot morgonen 10/9 redogjorde Cecilia Uddén för ett besök i flyktinglägret Zaatar i Jordanien. Hon berättade bl a: ”När jag frågar barnen om Bashar al Assad, gör de segertecken och säger han ska

vänstern ta på allvar och försöka tränga in djupare i, för att bidra till att stärka de genuint revolutionära krafterna, försöka förhindra att motsättningarna mellan olika folkgrupper skärps och övergår i väpnade konflikter, och motverka att fundamentalistiska islamistiska rörelser tar över. Den övergripande målsättningen måste vara att gynna en utveckling i progressiv, sekulär riktning (med religionsfrihet, tillvaratagande av rättigheter för nationella minoriteter m m), där klasskampsperspektivet (dvs sociala, ekonomiska etc frågor) intar en viktig roll och därmed också perspektivet på en socialistisk lösning finns närvarande. Det gäller att helt enkelt (?) närma sig problemen på ett marxistiskt sätt.

Några politiska riktlinjer

[Utdrag ur [Syrien – kommenterad artikelsamling](#) (januari 2013)]

Man kan faktiskt stödja ett uppror, samtidigt som man är emot imperialistisk inblandning. Man kan och bör även försöka orientera sig om hur upprorsrörelsen ser ut, vilka krafter som är progressiva (sekulära vänsterkrafter) resp. reaktionära (islamistiska fundamentalister osv) och försöka formulera en progressiv politik för upproret (vilket givetvis måste innebära kamp mot religiös sekterism och annat som skärper motsättningarna mellan olika folkgrupper).

...

Vår uppgift består i att försöka finna och stödja de strömningar som står för en klassmässig inriktning och även upprätta en dialog med dessa.

Inne i Syrien måste den revolutionära vänstern tillämpa enhetsfronttaktik, d.v.s. i handling samverka med andra som deltar i upproret, men med upprätthållande av politiskt oberoende gentemot borgerliga och reaktionära krafter (d.v.s. *inte* folkfrontspolitik³⁰). Man måste också bestämt bekämpa islamistisk fundamentalism, sekteristiskt våld m.m. och verka för tolerans och försoning gentemot andra religiösa och etniska folkgrupper, inklusive de som av olika skäl, ofta av rädsla för vad som ska komma i stället, stött den sittande regimen. Viktigt är att verka för bildandet av demokratiska massorganisationer som gör det möjligt för breda befolkningsgrupper att påverka och styra utvecklingen. Och så måste man naturligtvis formulera en alternativ politik till den som de borgerliga krafterna vill genomdriva efter Assad störtats.

störtas och alla alawiter måste dö. – Alla alawiter är mördare, antingen dödar vi dem eller så får de lämna Syrien, säger barnen.” Det är inte troligt att barnen kommit fram till detta själva. Liknande uttalanden har f ö rapporterats från Turkiet. Detta bådär inte gott och gör självfallet alawiterna utomordentligt ovilliga att överge Assad.

³⁰ Se avsnittet ”Proletär enhetsfront och folkfront” i E Mandels bok [Från klassamhälle till kommunism](#) för en diskussion om skillnaden mellan enhetsfront och folkfront.